

buiten dienst

anarchistische krant • 15 april 2010 • nr. 04 • nederlandstalige versie

“Noch
gehoorzamen,
noch bevelen.
Noch meester,
noch slaaf;
erbuiten!

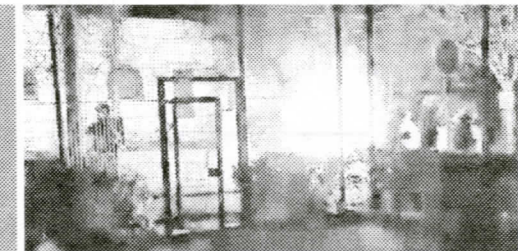
GROTE VRAGEN

“Klootzak!” mompelde ze, en dan iets luider: “Gij laffe klootzak!” En ze meende het.

De personeelsverantwoordelijke knip-oogde ongelovig. Okee. Misschien was ze niet de grootste enthousiasteling op de arbeidsmarkt, ze had dit ook nooit beweerd. Ze had geen diploma's om ergens een goedbetaalde, zogezegde 'respectabele' baan te pakken te krijgen. En van de wereld had ze ook niet veel gezien. Haar kleine wereld had tenslotte alles van haar opgeëist, had er haar volledig ingezogen. En ja, af en toe, als ze er gewoon niet meer tegen kon, als ze wou vergeten wat haar zo pijnigde, dan dronk ze te veel en werd ze soms zo verschrikkelijk woedend. Ze was daar niet trots op, echt niet. Het maakte haar kapot, ze wist het... Maar komaan, zonder te zeveren, was dit misschien reden genoeg voor al de vernederingen, de ontberingen? Was dit misschien het leven waarvan zij gedroomd had? Was dit überhaupt leven? Eigenlijk dacht ze dat ze het toch al lang was kwijt geraakt. Langzaam, maar toch. Zoals zand dat tussen je vingers doorloopt. Korrel na korrel. De leraren die haar uitscholden, haar een onmogelijke droomster noemden. De eerste vlinders: de verwachtingen, de hoop, het zweven in de wolken. Tot haar duidelijk gemaakt werd dat het leven geen romance was en; “als we het daar dan toch over hebben”, riep hij, “weet jij waar mijn verdomde broek is?” Soit. Zo snel zou ze het niet opgeven. Verhuizen. De drukte van een grootstad. De anonimiteit. Dan een

beetje wederzijdse warmte. Een beetje minder eenzaamheid voor het moment. Tot haar menstruatie de eerste keer uitbleef. Wat nu?! Dat kon toch niet! Zij moeder? Nooit! Zeker niet nu, zeker niet zo! Ten slotte een duidelijke beslissing toch altijd opzij geschoven. Tot dat klein wezentje opeens uit haar buik wou komen. Een nieuw leven in de oude wereld. Reorganiseren. Een plaats voor de kleine zoeken, hen erdoor krijgen, geld verdienen. En de baas was weeral slecht gehumeurd. “Ik betaal u niet om niks te doen en te babbelen.” Urenlang aan de kassa's zitten: “goeiedag, dank u, alstublieft, goeiedag.” Voor een glimlach was het net niet meer voldoende. Terwijl buiten de zon scheen. Warm en zacht. Terwijl de maanden en jaren haar voorbij kropen. Dan naar huis. Moe, zo moe. En de afwas hoopte zich op in de keuken. Morgen, morgen. Vandaag kon ze net nog iets eten, de kleine naar bed brengen, voor de volgende dag de kleren klaar leggen en het eten voorbereiden. Dan zelf onder de dekens kruipen. Een boek, hoe lang was dit al geleden. Maar ze was zelfs te moe om de ogen open te houden, half slapend, niet het hoofd nog altijd ergens tussen bergen van onbetaalde rekeningen. Hoe alleen ze zich soms voelde, zo verdomd alleen... Ze wilde dit allemaal niet meer! De constante vernederingen... het kapotte zelfbeeld. Ze wilde niet meer alles opkroppen, knikken, jajaja. Het verpletterde haar, het ontnam haar de kracht recht te krabbelen, naar perspectieven te zoeken. Het moest stoppen. Ze moest

HET IS NIET UIDELIJK WAT HEN BEZIELT

“Het is niet duidelijk wat hen bezielt”, aldus de stem maandagavond op het radio-nieuws. Jongeren hebben een politie commissariaat te Sint-Gillis aangevallen, staken auto's in brand, gooiden met stenen en molotovcocktails, goten olie op het wegdek, vernielden politiewagens. “Mogelijks zou het eventueel wie weet misschien te maken kunnen hebben met de dood van een gangster deze ochtend. Hij woonde nabij het Place Bethlehem, en daar zijn vanmiddag de opstootjes begonnen. Toch, we zijn van niets zeker, het blijft een pure gok, niet meer dan dat.”

Het is duidelijk wat hen bezielt. 29 jaar, een kogel van de politie, en toen was het gedaan, zijn leven. Zijn kompaan die van een brug naar beneden sprong vecht voor zijn leven in het ziekenhuis.

Het is niet moeilijk te begrijpen wat je bezielt wanneer je het geld gaat halen waar je het kunt vinden. Ziek van de wachtrijen, de vernederingen, het slavenwerk, ziek van het leven tussen muren van uitzichtloosheid. Zover is alles duidelijk.

Maar wat bezielt hen, zij die op overvallers schieten als op losgelaten wild? Nultolerantie, een vrijgeleide om te schieten, ze zijn ordehandhavers van de wet. Als je ogen hebt, kan je er niet meer naast kijken: al dat overvallen loopt uit de hand, ontsnapt aan de controle. En de banken en winkeliers zijn het beu om het geld van onder hun neuzen te zien verdwijnen.

Maar wat bezielt hen die thuis blijven wanneer er iets is dat op springen staat, een maatschappij die vernedert en wil dat we alles aanvaarden als een bedielende hond. Wanneer er iets is dat op springen staat, ons geduld, ons hart, ons hoofd. Wanneer het afbreken van de muren van de uitzichtloosheid ons kan doen herontdekken wat het is om te voelen dat we leven. Het aangaan van het conflict met de maatschappij die ons leegzuigt, afstompt en verstikt, ons kan helpen herontdekken wat ons leven waard is. Ons bezielen met het verlangen te leven, met het hoofd

eert u mij!" De stem van de pers-
antwoordelijke die tot haar door-
"Ik... ik hoop toch ten eerste, dat ik u
b verstaan?!"

ot mij goed verstaan en je weet het!"
ong op van haar zetel. "Jullie gaan mij
? Gewoon zo, zoals vuil?"

dat gaat nu wel te ver mevrouw. Ik heb
proberen uit te leggen dat...uw werke-
ne gewoon..."

discipline?! Gij! Gij smerige lijkenpik-
et jouw klote werk! Hou het maar!"

T LEVEN ZOALS HET IS: OPEL ANTWERPEN

*Terwijl de sluiting van Opel Antwerpen nadert, blijven de vakbondsbazen
volharden in hun vastbeslotenheid om het kapitaal geen strobreed in de weg
te leggen. Hierbij willen we deze gebeurtenis aangrijpen om alle mythes te
ontkrachten die stellen dat de vakbonden iets anders zijn dan de hulpagenten
van de bazen op de werkvloer. De schaapachtige gelatenheid waarmee de anders
zo stoere arbeiders 'hun lot' ondergaan is het resultaat van jaren systematische
ontwapening door de vakbonden.*

Washington in februari 2009 het
dingsplan' bekend maakte om een
sessment van het 'bankroete' General
ors te voorkomen, wist iedereen dat de
ng van Opel Antwerpen nog slechts
kwestie van tijd was. In ruil voor hun
out', beloofden de GM bazen zo snel
elijk 47000 jobs te liquideren en de
eslatende dochterbedrijven te ver-
n. Kort hierop figureerden de vak-
sbazen als zwijgzame bodyguards
er president Peeters, die zichzelf in
mediashow heruitvond als 'peetvader
Opel Antwerpen'. Blijkbaar kozen de

ondsbazen, in plaats van de confron-
met het GM management aan te gaan,
or om te gaan uithuilen en verklikken
e Vlaamse regering. In de daaropvol-
e soapserie beweerden de Vlaamse
onden schaamteloos dat de Opel ar-
ers productiever waren dan hun Duitse
ga's en gezagsgetrouwer dan de Fran-
beiders die op dat moment hun bazen
lden. En zo trokken de Vlaamse vak-
en, bazen en politiekers, in naam van
eilige productiviteit, ten strijde tegen
uitenlandse en onethische kapitaal.

merkelijkheid is de enige echte strijd
de vakbonden voeren, gericht tegen
minder productieve en opstandige col-
s en voor 'eigen fabriek eerst'.

En ze stormde het kantoor uit. De winkel uit.
Ontslagen! De deur achter haar toe. WAH-
HMM! Frisse lucht. Zo fris als ze in een stad
kan zijn. Klote, klote, klote. Het was elf uur
's ochtends. De eerste keer sinds maanden,
dat ze in de week niet moest werken. ..Hoe
verder nu, wat moest ze nu doen, de huur...de
kleine zou grote ogen trekken als ze haar voor
een keer zelf van school ging afhalen...Aan
de buurvrouw was ze nog geld verschuldigd
en de koelkast, die was bijna leeg...

Als een storm kwam het over haar heen. Ze-
ker, ze had een hekel aan het werk, maar wat
nu, wat nu? Als ze nu eens...haar stappen ver-
traagden. Ze bleef staan. De gedachten draai-

den...maar wacht even! De sleutel, die had
ze nog...Ha! Zou ze het wagen? Ze wist dat
rond die tijd daar niemand binnen zou zijn.
Normaalgezien toch. De bestellingen waren
al gecontroleerd, dus het kon nog weken du-
ren voor het opgemerkt wordt. "Moed vriend,
moed. Genoeg is gewoon genoeg! Je hebt
al te lang gekropen voor een beetje van hun
miezellige beloning!" Voor de fijne heren daar
boven was het niets, zij zouden het niet eens
voelen. Maar daarover ging het voor haar ook
niet echt, niet in de eerste plaats. Vandaag
ging ze een beetje van haar waardigheid, een
beetje respect voor zichzelf terughalen, terug-
stelen als je wil...

Schouder aan schouder met de bazen en
de politiek blijven ze fantaseren over een
'ethisch kapitalisme gebaseerd op de wet-
ten van de winstgevendheid'...

Sindsdien werken de vakbonden, bazen
en politiek ijverig samen aan een heuse
'Opel realityshow' ter verheerlijking van
het arbeidsethos en als surrogaat voor het
in de kiem gesmoorde conflict. Zo waren
we in oktober 2009 getuige van een media-
genieke simulatie van 'Europese solidari-
teit' en strijdbaarheid door middel van een
menselijke werknemersketting rondom de
fabriek.

In dit zielige spektakel veranderen de
geestesdodende jobs aan de lopende band
plotseling in gouden voorrechten waarvoor
arbeiders elkaar verraden ten voordele van
hun uitbuiters. Voor ons is het niets anders
dan een meelijwekkende soapopera waarin
moed en strijdbaarheid worden versleten
als 'domheid' terwijl lafheid en berusting
verkocht worden als de ultieme 'waardig-
heid'...

Hoewel we als anarchisten vanzelfspre-
kend elke vroegtijdige sluiting van een
werkkamp toejuichen, betreuren we nietem-
min de slaafse berusting waarmee duizen-
den arbeiders meewerken aan hun eigen
ondergang. Laten we de georganiseerde
verstikking van de conflicten door de rode
vuilniszakken nooit meer vergeten en in
hun structuren een doelwit ontdekken voor
de strijd om bevrijding!

EEN NIEUW TIJDOPERK BREEKT AAN

De federale regering heeft aangekondigd dat ze
384.000.000 euro (!) gaat geven aan het Studiecencentrum
voor Kernenergie in Mol. Met de bouw van een nieuwe
onderzoeksreactor (Myrrha) wil België een voorloper
worden in de herontdekking van kernenergie.

wordt er dus terug gesproken
over de bouw van nieuwe
kerncentrales met kernreac-
toren van de nieuwe, 4de ge-
neratie. De hele propaganda

Maar de eerlijkheid gebiedt ons te zeggen dat
Frankrijk het land is dat voorop loopt met de
bouw van nieuwe kerncentrales. De elektri-
citeit die zo opgewekt wordt moet deels vol-
doen aan de grotere vraag door de vele hoge-
snelheidstreinen. Maar er is meer dan dat, er
is een overschot. En dat is niet toevallig, in
Frankrijk zijn ze al langer bezig om hoogspan-
ningslijnen aan te leggen naar Noord-Afrika
door Spanje en de Middellandse Zee. Daar
moeten ze de nieuwe fabrieken bevoorraden
die hun goedkope producten weer exporteren
naar Europa met de hulp van goedkope arbei-
ders en nu dus ook goedkope elektriciteit. Dit
voorbeeld toont de perversiteit van de nieuw-
ste fabeljes die de managers ons aanpraten
onder één noemer: het groene kapitalisme.

In de jaren '70 en '80 hebben veel mensen
nochtans hard gestreden tegen
de bouw van de eerste kern-
centrales in de Europese lan-
den. Los van politieke partijen
of officiële organisaties (hoe-
wel later sommigen het thema
hebben gebruikt om stemmen
te winnen om dan éénmaal aan

de macht in stilte het nucleaire pad te blijven
volgen) werden grote, offensieve betogingen
opgezet, bouwerven bezet en vernield, ver-
antwoordelijken aangevallen. Op verschillen-
de plaatsen werd uiteindelijk de noodtoestand
uitgeroepen en heide gebieden (vaak afgelegen
dorpen) werden bezet door de ordetroepen
(rijkswacht of leger). Door middel van een
heuse militarisering en politieke spelletjes
slaagden de meeste staten er uiteindelijk in
om op de ingeslagen weg van de Vooruitgang
verder te gaan en hun kerncentrales neer te
poten. Het thema werd daarop vooral nog
door de opkomende nieuwe groene partijen in
de publieke opinie naar voor geschoven. Met
in onder andere België het "succes" dat het
gebruik van kerncentrales zogenaamd op ter-
mijn stopgezet zou worden. Enkele jaren en
een nieuwe regering later wordt dat akkoord
alweer terug naar de vuilbak verwezen. En nu

“ Ook wanneer ze op de klippen loopt en
onherroepelijk op de dieperik afstevent,
moeten de slaven vooral blijven roeien.
Want zelfs wanneer het water ook hem aan
de lippen staat, is een muiterij het ergste
dat een kapitein kan overkomen.

in de weg
worden ge-
legd. Een
nieuw tijd-
perk voor
de kern-
e n e r g i e
breekt aan.

Maar ondertussen geloven wij nog altijd geen
zak van de specialisten die ons komen vertel-
len dat de kerncentrales honderd procent veil-
lig zijn. Net zoals elke andere fabriek waar
technologie wordt toegepast, loopt er ook in
de kerncentrales vanalles mis. En meestal ho-
ren we niks van die "kleine incidenten", soms
komt er een waarschuwing naar buiten (zoals
in 2008 in Fleurus waar radioactieve ioden
in het ventilatiesysteem terecht kwamen).
Maar de volksgezondheid in gevaar? Nee
hoor nooit... Toch wel. Er zijn lekken, er is
radioactieve straling. In de studies kunnen we
tussen de specialistentaal de vaststellingen
van regelmatige pannes en constante lekken
lezen. De Europese Commissie weet dat ook
en sponsert het SAGE-project waarin weten-
schappers en bureaucraten de ervaring van
Tsjernobyl (waar in 1985 een kernreactor ont-
stond) gebruiken om de Belgische kerncentrales

Over een vliegtuigcrash // Op
zaterdag tien april stort in Rus-
land een Pools vliegtuig neer, alle
inzittenden zijn dood. Het militaire
vliegtuig vervoerde, wat je op z'n
minst een merkwaardige vracht
kan noemen. De president van Po-
len, de viceminister van defensie,
de voorzitter van de Poolse natio-
nale bank, zowat alle chefs van het
leger, de voorzitter van de senaat,
leiders van verschillende kerken,
en ga zo maar door.

En dan de krantenkoppen. 'De
grootste ramp ooit voor Polen', 'Een
natie onthoofd', 'Een onvervang-
baar verlies en een shock die ook
België treft'. Misschien sliep ik nog
op het moment van de aardbeving,
maar ik heb alleszinds niets ge-
voeld. Het Poolse machthebbende
All-Star Team is ten onder gegaan,
en dat op een uit-wedstrijd. Veel
slaap ga ik er me eerlijk gezegd niet
voor ontzeggen.

Maar van waar die spot? Van waar
de kleine ironische bekentenissen
van leedvermaak? Betekent het
misschien dat de Poolse samen-
leving er anders zal gaan uitzien,
nu dat een aanzienlijk deel van de
regering tot de geschiedenis be-
hoort? Nee, waarschijnlijk niet. Zal
er dan niet meteen een nieuwe re-
gering gevormd worden, die maar
al te graag het roer overneemt? Ja,
waarschijnlijk wel. Zou het dan be-
tekenen dat er in Polen wat meer
over vrijheid kan gesproken wor-
den, nu er een kleine honderd au-
toritairen de wereld uit zijn? Nee,
dat valt ten sterkste te betwijfelen.

Ach... soms moet je gewoon tevre-
den zijn met wat je hebt.

Een beetje benzine • Een graaf-
machine en generator worden in
brand gestoken op de werf van
Jacques Delens op de ULB cam-
pus. Daar wordt de 'Solvay Busi-
ness School' gebouwd. Jacques
Delens bouwt mee aan het nieuwe
gesloten centrum in Steenokker-
zeel. "Een beetje benzine voor de
business, de rest voor het geslo-
ten centrum."

Bank • De ramen en de bankau-
tomaat van een BNP Parisbas/
Fortis-kantoor in Sint-Agatha-Ber-
chem worden kapot geslagen. "In
Griekenland en overal, dat het ka-
pitaal crepeert. Solidariteit met de
anarchisten die door de Griekse
Staat gegijzeld worden.

een radioactieve woestijn omvormde er tot in België radioactieve regen naar (veel) handig gebruiken om zich voor te bereiden op het beheer van de duurzame energie besmetting van Europa.

herontdekking van kernenergie kan de illusie creëren dat ze de klimaatverandering kan tegenhouden. "Geen paniek, alles heeft alles onder controle", is de lezing. De staat kan haar eigen rol versterken door te laten uitschijnen dat ze hoogst nood heeft. Want het zijn haar specialisten die de noodtoestand roepen die nodig zijn voor de aanpak van zaken. Wie gaat er anders de technologie beheeren, wie gaat er de afvalverwerking controleren, wat er ons behoeden voor terroristische aanslagen die catastrofale gevolgen kunnen hebben? Kernenergie en haar kernafval legd een hypotheek op elke zucht naar meer veiligheid.

Ze verstikt elke gedachte aan een wereld zonder een staat waar specialisten bureaucratie en repressieapparaat. En er weer meer kerncentrales gebouwd, blijft er uitein-

derdagmorgen 25 maart, rond 11u, werd de rust van de supermarkt Carrefour in Schaerbeek even verstoord. Tientallen mensen beslisten om met gevulde zakken naar huis te gaan, zonder langs het vakje kassa te passeren. Niet langer wachten tot de bazen en vakbonden beslist hebben over de toekomst van de arbeiders. Nee, maar pakken wat er valt... de lange rijen aan de kassa negeren. De functie van de winkel herkennen en zien wie er beter van wordt; onze levens controleren, ons gebruiken en dumpen niet meer nuttig zijn. Toen de mensen vertrokken, bleef er slechts enkele muntstukken achter... in chocolade en anderstaande pamflet:

BEZOEKJE AAN CARREFOUR...

Is of geen crisis, we zijn alsmat met de om onze boodschappen te doen met de jaszakken of kleine tassen. Een dagelijkse daad, we aanvaarden om de pasta te kopen maar de chocolade, die, dat kunnen we vergeten. Eerst en vooral omdat we geen geld niet hebben en ten tweede omdat we geen zin hebben om te kiezen tussen luxe of eenvoudige ontgoocheling of een discount ontgoocheling en onze frustratie eerder dan we mogen te voeden.

Er vandaag bedienen we ons openlijk, en we roep, om het goede nieuws te verspreiden als eerste antwoord hebben de werknemers van Carrefour de spontane staking afgevoerd.

Wat hoewel soms, om de hoek van een winkelrek, de werknemer en de dief tegenwoordig zijn, worden zowel de ene als de andere misbruikt door Carrefour, of het nu het kassaticket is of door een arbeidscontract. En ieder zijn manier om meneer Carrefour te schaden, door hem direct in

delijk geen lapje grond meer over dat niet vervuild is door het winstbejag en het kapitalisme. Al noemt die laatste zich nu groen en duurzaam, meer dan een nieuwe publiciteitsstunt en een nieuw woordspelletje kan ik er niet in zien.

Om ons niet alle zuurstof te laten afnemen, zuurstof die we nodig hebben om te kunnen praten, dromen en strijden voor vrijheid, moeten we ons dringend nieuwe middelen toeëigenen. Middelen die deze machine van de dood kunnen saboteren. Kerncentrales zijn dan misschien heel gecentraliseerd en min of meer goed beveiligd (en misschien ook niet heel geschikt om te saboteren), ze zijn ook slechts een deel in het stralings- en vervuilingennetwerk. Hoogspanningslijnen, gsm-masten, tanks op wielen, fabrieken, distributiecentrales... anderen hebben ze al met succes platgelegd.

Maar we houden ons niet rustig; voor ons zal er nooit een aanvaardbare graad van vergiftiging zijn.

Nu de vakbonden onderhandelen en de controle over het antwoord overnemen, werpt een vraag zich op.

Is het zijn kassa of zijn winkelrek dat men verdedigt, of de mogelijkheid om niet langer dagen en jaren er te moeten doorbrengen om genoeg te verdienen om te overleven?

Of het nu interims of aangeworven-ontslagen job'ers zijn, of levenslange contracten, wat valt er te verdedigen voor diegenen die slechts kruimels krijgen?

In het beste geval, een mooie premie om enkele maanden te kunnen leven met de handen niet langer geketend aan werk.

Laten we dus niet langer wachten. Laten we de Carrefours opensnijten en vervolgens, waarom ook niet de andere winkels?

Dat iedereen neemt wat hij nodig heeft.

Het volstaat voor ons niet langer om schade te berokkenen aan de bazen; we hebben zo veel te winnen.

In de eerste plaats, de vrijheid

Aartsbisschop overvallen • Aan het Zuidstation in Brussel wordt de nieuwe rechts-conservatieve aartsbisschop Léonard beroofd van zijn koffer. Binnenkort verhuist Léonard naar een voormalig schoolgebouw in de Rossinistraat in Kuregem, waar hij de helft van de week zal verblijven. De andere helft van de week verblijft hij in het aartsbisschoppelijk paleis op de Wollemarkt in Mechelen.

Wraak • In een café in Florennes hebben drie sans-papiers ruzie met een andere klant. De cafébaas dient klacht in bij de politie die naar het open centrum van Fedasil trekt op zoek naar de sans-papiers. Om half elf 's avonds gaan een vijftigtal sans-papiers vanuit het centrum naar het café in kwestie en vernielen het grondig. Ook enkele auto's en ruiten verderop moeten eraan geloven.

Cipier gebeten • In de gevangenis van Lantin weigert een gevangene terug te keren naar z'n cel. Hij valt een cipier aan, geeft hem enkele klappen en bijt in z'n arm.

Betoging • In Luik vindt een betoging plaats tegen gesloten centra. Aan het gesloten centrum wordt geprobeerd de poort naar beneden te halen.

Opslagplaats • In Farciennes wordt een depot van een halve vierkante kilometer groot in brand gestoken. De opslagplaats stokkeerde in beslag genomen goederen, meubels en kleren. Het is helemaal afgebrand.

Schoolpret • In Laakdal wordt een schoolbus vernield. Twee weken later worden er drie jongeren voor gepakt. + Aan een school op het Kiel worden de sporthal en een serre vernield. + In Houthalen-Helchteren worden de ruiten van een lagere school ingesmeten. + Een school in Sint-Amands wordt beschoten met een loodjesgeweer. + In Ekeren wordt in minder dan twee weken in drie scholen ingebroken. Infrastructuur wordt vernield, materiaal wordt gestolen en soms wordt er ook brand gesticht. De flikken arresteren acht personen tussen de 13 en 15 jaar.

Tegen Tobback en de bak • In Leuven worden de ramen van een Century 21 immobiliënkantoor kapotgemaakt. De slogan "Tegen Tobback en de bak!" wordt achter-

HET BESTE

VAN DE WEEK

"Wie in een mooi huis woont en met een Jaguar rondrijdt, moet niet verbaasd zijn overvallen te worden". Dat kreeg meneer de bankier te horen wanneer hij kwam uithuilen dat hij in één jaar tijd maar liefst drie keer overvallen was, de derde keer moest hij zijn Jaguar afstaan. De rijke stinkerd had van de Staat maar liefst 6000 euro premie gekregen om het herenhuis te renoveren aan de rand van een arme arbeiderswijk in Charleroi – zo eentje waar vroeger de fabriekseigenaar woonde – en er minstens tien jaar te blijven wonen. De man kuste vroegtijdig zijn schup af, en nu eist de Staat haar geld terug. De rechter werd voor haar uitspraak door meneer justitieminister De Clerck op de vingers getikt en ook het bedrijf Jaguar kon er niet mee lachen dat haar auto bestempeld werd als gangstermagneet. In een brief naar de rechter: "Teneinde U als Voorzitter van de Rechtbank een beter beeld te geven van dit alles [lofzang van de Jaguar] en in de hoop dat U uw uitspraken in de toekomst beter zou nuanceren, nodigen wij U graag uit op de officiële opening [een Jaguar-concessie in Charleroi] in april. Dit zal U beslist de gelegenheid geven om rechtstreeks in contact te komen met de vele enthousiaste Jaguar-eigenaars en u zich van hun trots en passie te vergewissen. Misschien dat een testrit wel een leuke afsluiter zou zijn..." Slipgevaar door zoveel gladheid.

En wij die dachten dat we straffe toeren moesten uithalen om de overduidelijke link tussen sorteren, integratie en sociale controle duidelijk te maken. Sinds kort heeft de sociale woningmaatschappij De Brusselse Haard een aantal blauwe en gele afvalcontainers van hangsloten voorzien. In woonkazernes waar armen als het ware – gedumt worden. Bleek dat de bewoners niet getemd konden worden aan het nieuwe sorteerritme, wat een nieuwe aanpak vergde. Voortaan mogen de bewoners gedurende twee uur per dag bij de bevrijde container komen, onder strikt toezicht van een polyvalente sorteercipier die tegelijk dienst doet bij het lokale werkgelegenheidsagentschap. Hij controleert of er juist gesorteerd wordt, en geeft uitleg waar nodig. Tegelijkertijd braken spontane en vakbondsstakingen uit bij het ophalingspersoneel, die de verhoogde werkdruk door het verplichte sorteren niet pikt.

Maanden geleden al gaf Fedasil-bazin en PS-politica Isabelle Kuntziger er de brui aan. Ze ging op ziekteverlof, omdat het gedoe rond de opvang van asielzoekers haar teveel was geworden. Onlangs nam ze ook effectief ontslag. Een verlies waar we alleszinds niet van wakker zullen liggen. Sinds maanden dolen asielzoekers rond in de straten van Brussel; eenmaal naar het OCMW gestuurd, andermaal in hotels ondergebracht, of in oude legerkazernes, of zelfs in tentenkampen van het Rode Kruis. Af en toe kraakten ze gebouwen, waar ze dan, met het nodige geweld, werden uitgezet. Onlangs werden de hallen van het Noordstation, waar ettelijke families onderdak zochten, nog ontruimd door de politie en Dienst Vreemdelingenzaken. Je zou van minder kopzorgen krijgen. Maar daar was het Isabelle niet om te doen. Ze had genoeg van het 'opengrenzenbeleid' van de socialisten. Wat een verwarring...

De Staat weet dat repressie alleen niet volstaat. Af en toe moet ze zichzelf op de vingers tikken, om zo de illusie van democratie hoog te houden. Nadat Farid Bamouhammad jarenlang van de ene gevangenis naar de andere werd gesleurd (18 keer in twee jaar om precies te zijn), in isolatie opgesloten, in elkaar geslagen of met handen en voeten geboeid werd – in een poging zijn verzet te kunnen breken – geeft de Staat nu toe dat ze haar boekje te buiten ging. Ze bood Farid zelfs 5000 euro smeergeld aan. Ondertussen zit Farid vast in de gevangenis van Nivelles, waar hij nog steeds in een afzonderlijk regime zit opgesloten (bezoek in aparte kamer achter glas etc) en waar de cipiers, jawel, opnieuw dreigen met stakingen als hij niet

Hinderlaag • Rondom het Lemmensplein in Anderlecht worden enkele elektriciteitskasten van de straatverlichting vernield. Een buurtbewoner belt de flikken en zij kunnen zes mensen arresteren. Even later belt een buurtbewoner opnieuw wanneer mensen molotov-cocktails aan het maken zijn. De flikken vinden op het Lemmensplein bidons en glazen flessen met benzine, en een bivak. Een beetje verder liggen ook 25 banden klaar. Omstreeks één uur 's nachts merken de flikken dat de straten rondom het plein zijn overgoten met olie en dus spekglad zijn. Wanneer de omgeving doorzocht wordt, worden bidonnen benzine en olie, stenen en houten stokken gevonden.

De Post • In Gilly worden twee wagens van De Post en twee rode Kangoo-bestelwagens in brand gestoken. In de omgeving wordt een man gearresteerd. De bank van de Post beheert de rekeningen van gevangenen en gesloten centra.

Rellen in Sint-Gillis • Een bewogen dag in Brussel. 's Morgens wordt op de E19 een man uit Sint-Gillis doodgeschoten door een flik die zich 'bedreigd voelde'. Een andere man slaat op de vlucht, springt van een brug en belandt zwaargewond in het ziekenhuis. Een paar uur later wordt in Elsene een juwelierszaak overvallen. Eén van de overvallers wordt beschoten door de juwelier, die op zijn beurt doodgeschoten wordt. De twee overvallers worden uiteindelijk gearresteerd. 's Avonds wordt een juwelier overvallen in Schaarbeek. Wanneer de twee overvallers de winkel uit lopen en willen vluchten met de buit worden ze beschoten door de juwelier, één overvaller dood, de andere zwaargewond. In de namiddag was in Sint-Gillis de spanning al opgelopen. De ramen van het politiekantoor werden kapotgeslagen, ook enkele auto's er rondom gingen eraan en een politiepatrouille werd aangevallen. 's Avonds volgen er hevige rellen in de omgeving van het Bethlehemplein. Er wordt met stenen naar de flikken gesmeten, auto's worden omgekeerd en in brand gestoken. Het hele plein wordt overgoten met olie zodat het spekglad wordt. Twee dagen later vindt een straatveger 20 molotovs.

NAAM VAN MEZELF

...niet de rol van de persoon te ver-
met de persoon zelf," aldus de woord-
van het Verbond van Belgische On-
ningen, zeg maar het grootste clubje
sten in dit land. Dat is haar antwoord
feit dat er, vooral in Frankrijk maar
r, arbeiders en werknemers alsmaar
bruik maken van het middel om de
jdelijk te gijzelen om hen tot bepaal-
evingen te dwingen.

o het eerste zicht banale opmerking,
r niet weinig mensen gedeeld wordt,
chter heel wat vragen op. Eigenlijk
ze ons regelrecht naar de kern van
ale kwestie, van de reden waarom
ereld opgedeeld is in mensen die een
ad en een sauna in hun achtertuin heb-
an en mensen die de elektriciteitsre-
n op het einde van de maand zelfs
er kunnen betalen; in mensen die elke
maakvol en gezond voedsel eten en
die hun kar volladen met diepgevro-
enten en slachtafval uit de Aldi en de
mensen die bevelen en mensen die de
moeten opvolgen.

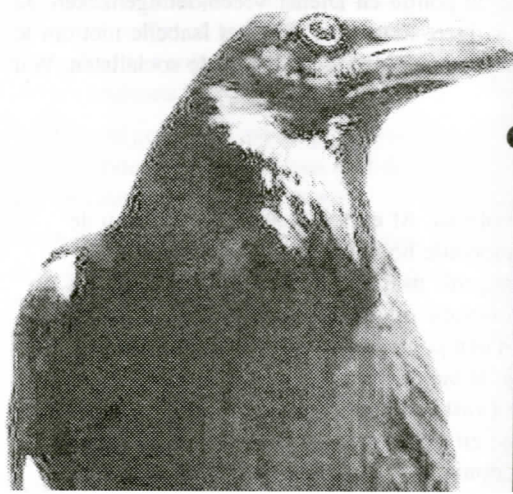
vaar dat er achter deze verdeling be-
deeen schuilgaan die zowel door uit-
als door uitgebuiten gehuldigd wor-
t het normaal is dat de ene veel heeft
ndere minder, dat de ene geroepen is
ommanderen en de andere zich moet
n naar zijn lot als slaaf. Het is ook
t de machtigen hun regime niet enkel
ang en geweld opleggen, maar dat het
r gegrondvest is op de instemming
onderdanen. Met andere woorden, het
t de armen blijven aanvaarden arm te
de rijken hun paleizen verder uitbou-
daarom blijven velen, die misschien
or een andere wereld zouden willen
gewoon afwachten, berusten – tot-
mensen eindelijk eens wat *slimmer*
worden.

vel dit allemaal waar is, is de conclu-
toch niet. Want het is niet waar dat
iting alleen maar een mechanisme is;
en arm abstracte sociale verhoudin-
die niemand kan veranderen; dat de
t gewoon in ons allemaal zit. Want
en, de logica, de mechanismes, de
ingen of hoe je het ook wil noemen,
de grondslag liggen van deze wereld,
ijle gedachten blijven mochten ze
concretiseren in dingen en mensen.

Autoriteit zou slechts een vage gedachte zijn
mocht die niet *stollen* in bepaalde structuren,
gebouwen, mensen. En je mag nog zo hard
roepen als je wil tegen een gebouw, haar mu-
ren zullen niet instorten. Je mag nog zoveel je
wil proberen inpraten op de machthebbers, ze
zullen je zelfs niet verstaan. Je mag er nog zo
hard op vertrouwen dat een flik ook een mens
is, en toch zal hij je in het cachot smijten.

Daarom is de directe aanval noodzakelijk.
Niet alleen met ideeën, maar ook in de prak-
tijk. Niet alleen door nog te durven dromen
over een andere wereld, over vrijheid en so-
lidariteit, maar ook door met harde hand toe
te slaan tegen de structuren en de mensen die
deze dromen verstikken.

Om terug te komen op het clubje kapitalis-
ten... Nee, wij stellen de mens niet gelijk aan
de functie die hij uitoefent, aan de rol die hij
speelt; een mens is meer dan dat. Het is niet
omdat ik deze woorden hier neerschrijf, dat ik
plots alleen maar een schrijver ben. Maar dat
neemt niet weg dat ik, met al wat ik ben, wel
degelijk deze woorden op papier gezet heb.
Niet iemand anders, maar *ik*. En een baas die
met eenzelfde handtekening het levensonder-
houd van honderden mensen in gevaar brengt
en zelf miljoenen aan premie opstrijkt, is in-
derdaad ook een mens (en misschien, ook al
kan ik me dat maar moeilijk voorstellen, een
aangenaam persoon om eens mee aan de toog
te hangen). Maar dat neemt niet weg dat hij,
en niet iets of iemand anders, die handteke-
ning gezet heeft. En dus...

Kerk besmeurd • De kerk van de
Griekse orthodoxe parochie Sint-
Marina in Schaarbeek wordt ge-
herdecoreerd met rode verf. Deze
slogan verschijnt: "De Staat en de
kerk doden en sluiten op."

Explosief • In de gevangenis van
Lantin wordt er in één van de cel-
len een explosief gevonden. De
ontmijningsdienst komt ter plaatse
en laat het ontploffen in de vel-
den.

De Lijn • De wachtzaaltjes van De
Lijn aan het Zuid in Gent worden
tijdelijk gesloten wegens veelvul-
dige vernielingen en brandstich-
tingen. De Lijn verleent behalve
openbaar vervoer ook haar vrien-
delijke medewerking aan het de-
portatiebeleid tegen mensen zon-
der papieren.

agenda

• Donderdag 22 april om 20u

Acratas; los anarquistas expropiado- res del Río de la Plata

Acratas vertelt het leven van Miguel Ar-
cángel Roscigno, één van de anarchis-
tische onteigenaars die in de jaren '20
en '30 opereerden in de Río de la Plata
regio (grensgebied van Argentinië en
Uruguay). De documentaire reconstru-
eert drie beslissende gebeurtenissen in
de actie van de onteigenaars.

voorgegaan door: **Het verhaal van een
bankovervaller** (15') Over de Griekse
anarchist en bankovervaller Giannis Di-
mitrakis, de "overvallers in het zwart" en
het spektakel tegen anarchisten.

• Donderdag 29 april om 20u

Un prophète

De 19-jarige Malik El Djebena kijkt aan
tegen zes jaar opsluiting. Een onhan-
dige poging om geld binnen te smok-
kelen mislukt, hij heeft geen vrienden of
familie in de buitenwereld en weet niet
wat hij moet verwachten van zijn leven
in de cel.

in lokaal Acrata
Groot Eilandstraat 32
1000 Brussel

colofon

Buiten dienst is een anarchistische krant
die ongeveer om de drie weken verschijnt.
Deze krant is gratis en komt zowel in het
nederlands als het frans uit.
Reacties, vragen en bijdragen: hors.
service@hotmail.com.
Als je wil helpen verdelen, stuur dan een
mailtje naar bovenstaand adres.
krantbuitendienst.blogspot.com

pour la version francophone: